

EL MONTSENY PERD
UN DELS SEUS
MILLORS AMANTS:
EMILI GAROLERA BOHILS

*Consideracions de familiars,
companyes, amics i coneguts*

ENRIC CASALS

Si els arbres poguessin expressar els sentiments, segurament els del Montseny plorarien la desaparició d'una de les persones que millor els ha cuidat en el decurs de la seva vida. I és que amb la mort als 85 anys d'Emili Garolera Bohils, fill i veí d'Arbúcies, esdevinguda el 27 d'octubre del 2008, aquesta muntanya ha perdut un dels seus principals mentors. Perquè, inqüestionablement, no és el propietari forestal el més interessat en la protecció de les plantacions per treure'n rendibilitat? No talar abans d'hora per no coartar el creixement, sinó fer-ho quan toca i replantar perquè l'ecosistema i la biodiversitat es mantinguin. Òbviament en benefici propi, però, de retruc, de l'exuberància arbòria de la muntanya. Aquesta ha estat la tasca de Garolera. Ell es preguntava «si és casualitat que la data del meu naixement coincideixi amb el primer dia de primavera, amb el Dia Forestal Mundial i amb el dia del patró del roure a França». Amb aquestes coincidències, sembla ser que estava predestinat a ser el silvicultor i propietari forestal més emblemàtic de Catalunya.

Quan encara era un marrec, l'Emili, en lloc de quedar-se a jugar amb els amics, s'estimava més acompanyar el pare a recórrer els boscos de la seva propietat. L'oncle Joan li va proposar ser hereu de l'hotel Mont-Thabor, situat al centre de París, però va renunciar perquè preferia seguir els passos del seu progenitor i poder-se dedicar de ple a tenir cura de les explotacions forestals, per convertir-se amb els anys en perfecte coneixedor dels arbres del territori, principalment del Montseny. Lliurat en cos i ànima a la silvicultura, era considerat un dels experts en aquesta matèria més valorats, no solament de Catalunya i Espanya, sinó també d'Europa. Estava en possessió de la Medalla al Mèrit Agrícola –la primera concedida a Catalunya a un propietari forestal–, atorgada l'any 1967 pel Ministeri d'Agricultura del govern de Madrid, a través de la Dirección General de Montes, per les repoblacions de coníferes exòtiques a les seves finques del Montseny. Igualment, havia estat guardonat amb la placa Deu i Mata de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. Garolera fou també soci d'honor i president del Consorci Forestal de Catalunya (CFC) entre els anys 1980-1987 i, en agraïment a la seva tasca, posteriorment en fou designat president honorari a perpetuïtat. Quan va agafar les regnes de l'entitat, eren pocs membres perquè només hi havia representants a les demarcacions de Girona i Barcelona. Es va proposar expandir-se en aquests territoris i arribar a les comarques de Lleida i Tarragona. La forma de transmissió d'informació era el boca a boca, entre amics i coneguts silvicultors. Quan ho va